

høielig man her forrige Aar var til at sætte deres Gage i Veiret, man lagde ikke Mærke til, at de desuden fik en ikke ringe Pengeløn. Seg skal saaledes anføre, at Pensionen for en Borgemeister svarer til en Livrente i Capital af 25,000 Rd., det er 25,000 Rd. tjent i en temmelig lang Tjenestetid, men det er dog i alt Fald en ikke ringe Capital, som er opsparet. Efter Borgemeisterne komme nærmest Stuepillerinderne; de komme i en kortere Tid til at erhverve en Capital af 23,000 og 22,000 Rd. o. s. v.; det er kun saa, der erhverve en saa stor Sum, men der er ikke saa, der erhverve 14,000, 13,000, 12,000, 10,000 og deslige — jeg nævner ikke dette, for at klage derover, det er ikke min Hensigt, men for at vise, at man ikke noksom har villet lægge Mærke til den Bemærkning, hvergang den er kommen frem her i Thinget, at Lønningen er forøget i en betydelig Grad derved, at Pensionsretten er kommen til. (H. Hage: Ja, det er naturligt!). Ja, det ærede Medlem siger, det er naturligt; men der har været mange Andre, der have sagt: Vi vide det ikke med Sikkerhed, vi leve ikke af Pension; man har i det Hele taget kastet Vrag paa Pensionerne, naar det gjaldt om at skruе Lønningerne i Veiret, og man har holdt fast paa store Pensioner, hver Gang det gjaldt om at tage Bestemmelse desangaaende; man har sagt, at det ikke er nok, at en Mand har havt en god Gage, den har dog ikke været større, end han har kunnet spise den op, og har han endogsaa spist Mere op, end han har havt, maae vi sørge for at give ham Noget, hvoraf han kan leve, for at han ikke skulde kastes over paa Gattigvæsenet.

Seg skal nu henstille til den høitærede Minister ligesom til det ærede Thing at tage disse Bemærkninger under Overveielse, men hovedsagelig, thi det er for mig det Væsentligste, den store, jeg vil ikke sige Ulempe, men den Fortræd, den Ulykke, som kastes over os ved den Foranstaltning, som her er truffen med Hensyn til Finantsministeren.

Indenrigsministeren: I det Foredrag, vi nys have hørt, var der en enkelt Ytring, som fra min Side nødvendigvis gjør en øieblikkelig Forklaring; thi, uagtet den var tilba-

getrængt imellem saa meget Andet, troer jeg dog, at det vil være rigtigt strax at omtale den. Seg kan forsikre den ærede sidste Taler, at der hverken ved de mundtlige eller skriftlige Forhandlinger, som gik forud for Bekjendtgjørelsen af 5te October d. A., har været allermindste Tanke eller Tale om at udvide Rigsdagens Indflydelse paa de finantzielle Sager udover de berettigede Grændser; det har været under meget omhyggelig Overveielse, at der ved en saadan Forandring ikke skete det mindste Skaar i dens Net; — var der lagt an paa at udvide Rigsdagens Myndighed over de naturlige Grændser, vilde den ærede Talers Ytringer have været fuldkommen begrundede, men det har, som sagt, paa ingen Maade været Tilfældet. Min tidligere Ytring var kun et Svar til en foregaaende æret Taler (Winther), som gik ud fra, at Rigsdagens Indflydelse ved den omhandlede Foranstaltning skulde være svækket; jeg bemærkede dertil, at det forekom mig, at det i alt Fald laa nærmere at troe, at den var bleven udvidet, og for at holde mig til den ærede sidste Talers Ytringer, skal jeg ikke nægte, at dersom Finantsministeren ved at forhandle med Rigsdagen saaledes indbrækker den Sparommelighedsaand, jeg ikke blot respecterer, men ogsaa deler, og som jeg i den Deel af Forvaltningen, med hvilken jeg vil faae at gjøre, paa det Stærkeste vil gjøre gjældende, at han lader den samme Sparommelighed fremtræde ogsaa i de Dele af Forvaltningen, med Hensyn til hvilke han ikke er ansvarlig for Rigsdagen, da troer jeg paa ingen Maade, at det vil være til nogen Skade. — Seg føler mig ingenlunde opfordret til her fra denne Plads at retfærdiggjøre den større eller mindre Andeel, jeg paa et andet Sted og i en anden Stilling kan have havt paa Behandlingen af de finantzielle Sager her i Rigsdagen, men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at jo mere den ærede sidste Taler endnu syntes at have en ubehagelig Erindring om de smaa Conflicter, der i saa Henseende have fundet Sted med Hensyn til finantzielle Spørgsmaal, og jo mere consequent han troede, jeg var i mine finantzielle Ansuelser, desmere maatte det have været ham kjær at blive af med mig som Finantsminister, og da jeg tillige tør stole